

**СПРАВА «БАЗ ПРОТИ УКРАЇНИ»  
(CASE OF BAZ v. UKRAINE)**

*(заява № 40962/13)*

**Стислий виклад рішення від 05 листопада 2020 року**

У вересні 2012 року в Україні щодо заявника, громадянина Туреччини, відкрили кримінальне провадження за підозрою у використанні завідомо підроблених документів.

У жовтні 2012 року та повторно у червні 2013 року Суд Присяжних Стамбула направляє до «уповноважених судових органів України» запити про екстрадицію заявника до Туреччини у зв'язку з кримінальним провадженням щодо нього. У запиті було зазначено, що строк давності притягнення заявника до кримінальної відповідальності закінчувався 15 серпня 2013.

У листопаді 2012 року Служба безпеки України затримала заявника з метою його видачі. Через декілька днів Центральний районний суд м. Миколаєва за поданням прокуратури помістив заявника під варту до здійснення його екстрадиції. Згодом заявника перевели до м. Харків у зв'язку з кримінальним провадженням щодо нього в Україні.

У липні 2013 року Жовтневий районний суд міста Харкова (далі — Жовтневий суд) перевіряв наявність підстав для тримання заявника під вартою та продовжив запобіжний захід, посилаючись на два ордери на арешт та запити про екстрадицію, видані Судом Присяжних Стамбула. 30 серпня 2013 року Жовтневий суд звільнив заявника з-під варту, зазначивши, що строк давності притягнення до кримінальної відповідальності за злочини, у вчиненні яких заявник обвинувачувався, закінчився 15 серпня 2013.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявник скаржився за підпунктом «f» пункту 1 статті 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на незаконність тримання його під вартою у зв'язку з розглядом органами державної влади України запитів органів державної влади Туреччини про його видачу (екстрадицію).

Розглянувши скаргу заявника, Європейський суд зазначив, що незважаючи на той факт, що строк давності притягнення заявника до кримінальної відповідальності в Туреччині закінчився 15 серпня 2013 і відповідно до Європейської конвенції про видачу правопорушників екстрадиція заявника стала неможливою, заявника не звільняли до 30 серпня 2013 року.

З огляду на зазначене та посилаючись на свою попередню практику в аналогічних справах, Європейський суд констатував, що було порушено пункт 1 статті 5 Конвенції у зв'язку з триманням заявника під вартою у період з 15 до 30 серпня 2013 року.

#### ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* заяву прийнятною;

2. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 статті 5 Конвенції у зв'язку з триманням заявника під вартою у період з 15 до 30 серпня 2013 року;

3. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику 4 800 (чотири тисячі вісімсот) євро в якості відшкодування моральної шкоди та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

4. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.»